

ODEJÍT V PLNÉ SLÁVĚ?

To bylo slávy!

Prvně v historii lehké atletiky naše atletka překonala hranici 40 m v hodu oštěpem. Udal se to v roce 1948. Daně Ingrové tehdy bylo 26 let, na nováčka v lehké atletice věk dost pokročilý. Ba takový, kdy se doporučuje, nechat toho v „plné slávě“. Dana se v tom nováčkovském roce stala také manželkou Emila Zátopky. Že se nemíní jen přihlížet na slávu olympijského vítěze, dokázala hned příští rok, kdy posunula hranici čs. rekordu přes 46 m. Považovala výkon 46,32 m, který dosáhla na mezinárodních mistrovstvích v Bukurešti, za hranici svých možností: „To jsem těm mým následovnícům připravila asi perný chleba,“ prohodila žertem, když se hrnuli gratulanti.

O rok později pro své následovnice připravila ještě tvrdší normu: 48,43 m. V dalším roce 1951 – chybělo už jen 10 cm do 50 m. Dana se přes zimu pustila do soustavného tréninku, skutečně zátopkovského: a na olympijských hrách v Helsinkách 1952 ohromila Zátopkovu diváky, soupeřky i sebe, když hned prvním hodem překonala hranici 50 m, vytvořila nový československý a olympijský rekord výkonem 50,47 m a dobyla zlatou olympijskou medaili.

„Odejít v plné slávě,“ to jistě svádělo. Kolik rozumbrad je tehdy už oba posílalo na krásnou sportovní penzi.

Navzdory všem „teorii“ a „radám“ Emil s Danou zvyšovali své výkony. O kolik nových světových rekordů by byla přišla naše lehká atletika, kdyby byl tehdy Emil poslechl! O jakou oporu by přišla naše ženská lehká atletika, kdyby byla Dana tehdy „moudře“ nechala sportování. V roce 1953 si Dana zlepšila výkon na 52,02 m a za rok poté vyhrála mistrovství Evropy v Bernu výkonem 53,26 m, ačkoliv byly pochyby, zda vůbec bude moci házet po zdlouha-

vém léčení zlomené kosti v kotníku.

Vloni to začalo ještě hůř: v Polsku si poranila šlachy v lokti, nejcitlivější a nejzranitelnější oštěpařské zranění. Ruka musela dostat volno; tím usilovnější Dana cvičila svaly nohou, trupu. Na podzim při sčítání sklízň mohla být víc než spokojená: byla druhá ve světové tabulce roku 1957 výkonem 53,80 m. Když letos nechal závodění Emil, Dana také silně zakolísala. Ale jen na chvíli. Pokračovala po měsíci klidu. Nedoufala, že by se mohla ještě zlepšit. Tři dny před prvními letošními závody ochotně uzavřela sázku o deset dortů (celých), že nikdy již nehodí víc, než nějakých 52 m. Sázka trenéra zněla na 55 m! Oba to mysleli co nepoctivěji. Hned v prvních závodech Dana překvapila – nejvíce samu sebe – když hodila 54,17 m, což byl její nejlepší druhý životní výkon. Prvního června pak sázku definitivně prohrála: hodila nejen přes 55 m, ale navíc k tomu překonala světový rekord hodem 55,73 m. Výkon, který jí dokonale osladil tu dortovou prohru.

Připravila svým následovnícům skutečně víc než tvrdou normu. Ale Dana se sama činí, aby cestu k tomuto vrcholnému výkonu měly naše oštěpařky co nejurovnanější a nejschůdnější: nevynechá jedinou příležitost, aby nepomáhala mladým závodnicím.

Pomáhá nejen jim. Svým příkladem dlouholetého, soustavného tréninku, svou povahou, ve které usilovná snaha a sebe-

I při námaze a často tvrdé námaze, není trénink záležitostí morosů: „Pěkně rameno promáčknot a pravou nohou ostře do toho!“ poučuje svou učitelku Hanka Nováková, žačka zasloužilé mistryně sportu Dany Zátopkové. Že takové „lekce“ se neobejdou bez smíchu, dokazují jak úsměvy Dany a Hanky, tak zejména záchvat veselí přihlížející dorostenecké přebornice ČSR v hodu oštěpem, Věry Kymlové.

kázeň nepotlačily smysl pro umění a zábavu, může být krásným povzbuzením každému, kdo často hází předčasně flintu do žita, když se mu hned nehnou úspěchy proudem.

Jaképak tedy „odejít v plné slávě“?

TEXT I FOTO O. MAŠEK

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

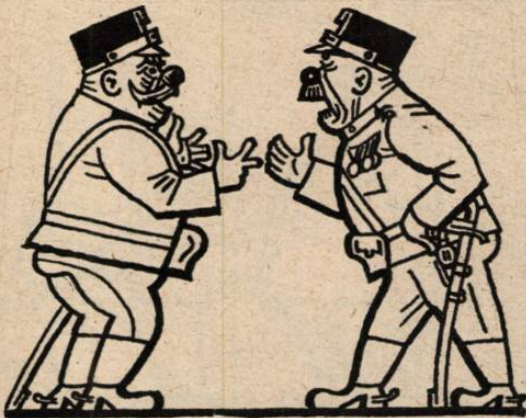
7. Vojenské velitelství se usneslo, že skupina zajatců, ve které byl Švejk, bude dopravena do Přemyšlu. Maďarské hlídky hnaly to všechno bystrým tempem kupředu. V jedné vesnici, kde byl oddych, srazili se na náměstí s oddělením trénu. Před skupinou vozů stál důstojník a díval se na zajatce. Švejk vyskočil z řady, postavil se před důstojníka a zvolal: „Herr Leutnant, ich melde gehorsamst.“ Víc ale neřekl, neboť tu hned byli dva maďarské vojáky, kteří ho vrazili mezi zajatce. Důstojník hodil za ním nedopalek cigarety, který jiný zajatec rychle zvedl a kouřil dál.

8. V Přemyšlu zahnali je do jedné rozbité pevnůstky, kde byly uchovány stáje pro koně. Přejímal je major Wolf, který měl utkvělou představu, že ruští zajatci zapírají svou gramotnost, poněvadž na jeho otázku: „Umíš stavět železnice?“ odpovídali všichni zajatci stereotypně: „O ničem nevím, o ničem takovém jsem neslyšel, žil čestně a poctivě.“ Wolf se nejdříve otázel, kdo z nich umí německy. Švejk rázně vykročil. Major se ihned zeptal, není-li inženýrem. „Poslušně hlásím, pane major, že inženýrem nejsem, ale ordonancí 91. regimentu. Upadl jsem do našeho zajetí.“

9. „Cože?“ zařval major Wolf. – „Poslušně hlásím, pane major, že se to má takhle...“ – „Vy jste Čech?“ řval dále major. „Vy jste se převlékli do ruské uniformy!“ – „Poslušně hlásím, že to všechno úplně souhlasí. Já jsem opravdu rád, že se pan major hned vžil do mé situace. Možná, že už naši někde bojují a já bych tady zbytečně proflákal celou vojnu.“ – „Dost,“ řekl major Wolf a zavolal dva vojáky s rozkazem, aby ihned toho muže odvedli na hauptwachu, a sám ještě s jedním důstojníkem ubíral se pomalu za Švejkem; v rozhovoru mluvil o „českých psech“.

10. Důstojník kýval hlavou a řekl, že bude třeba oznámit zatčení na velitelství posádky, poněvadž to nejde, jak říká pan major, vyslechnout ho na hauptwaše a pak ho hned za hauptwachou pověsit. Major byl však jat náhlou neústupností, takže prohlásil, že toho přeběhlíka-špiona dá ihned pověsit na své riziko. „Nemáte na to právo,“ křičel hejtman. „Ten bude pověšen na základě rozsudku vojenského soudu.“ – „Bude pověšen bez rozsudku,“ sípal major Wolf. Švejk, kterého vedli napřed a slyšel celý zajímavý rozhovor, neřekl nic jiného svým průvodcům než: „Pěšky jako za vozem.“

11. Švejk potom vyprávěl: „Každá ukvapenost škodí. U jednoho okresního soudu se jednou zbláznil okresní soudce. Nějaký Znamenáček vynadal kaplanovi Hortíkovi. A toho soudce, kterej byl moc náboženskej člověk, to tak rozlilo, že pozbyl rozumu a zařval na obžalovaného: „Jménem Jeho Veličenstva odsuzujete se k smrti provazem! Proti rozsudku není odvolání! Pane Horáček! zavolal potom na dozorce: „Vezmou tady tohodle pána a pověšej ho tam, kde se klepají koberce, a potom sem přijdou, dostanou na pivo!“ Dozorci se tak lek, že už táh pána Znamenáčka dolů a nebejt obhájce, nevím, jak by to bylo dopadlo.“

12. Švejk byl tedy pod eskortou dopraven na velitelství posádky, kde byl sepsán protokol, sestavený majorem Wolfem, že jako příslušník rakouské armády vědomě, beze všeho nátlaku převlékl se do ruské uniformy a byl zadržen četnictvem, když Rusové ustoupili. Potom ho odvedli do nějaké díry, kde bylo dřív skladiště rýže a zároveň pensionát pro myši. Myši se Švejka nikterak nebály a veselé běhaly kolem, paběrkuje zrnka. Švejk si musel dojít pro slámník, a když se ve tmě rozhlédl, shledal, že se do jeho slámníku stěhuje ihned celá myší rodina. Ale noc strávil Švejk klidně, poněvadž si myši nečinily velké nároky.